

List pasterski Biskupa Tarnowskiego na Wielki Post 2022 r.

Umiłowani w Chrystusie Diecezjanie!

Nie przypuszczaliśmy, że tegoroczny Wielki Post złączy się z czasem wojny w Ukrainie, zaś udręczony męką Chrystus będzie tak wyraźnie obecny w niezliczonej rzeszy udręczonych tragedią wojenną ludzi. Ich wołanie o wybawienie i pomoc tak mocno jednoczy się z naszym wołaniem, które dziś słowami Psalmu responsoryjnego wnosimy do Boga: „Bądź ze mną, Panie, w moim utrapieniu!”. Ciemności zła, które spowiły ziemię i zachwiały pokój w naszych sercach, pragniemy przewyciężyć mocą Chrystusa Zbawiciela, który kuszony na pustyni stawił zdecydowany opór pokusom diabła, a na krzyżu pokonał wszelkie zło, ofiarując ludzkości prawdziwą wolność dzieci Bożych. Zachowanie duchowej wolności, podobnie jak i tej zewnętrznej, wymaga od nas stałego wysiłku i czujności oraz wewnętrznej mocy, której źródłem jest bezwarunkowe zaufanie Bogu i Jego woli.

W czytanim dziś podczas liturgii słowa fragmente Ewangelii słyszeliśmy, że diabeł przedstawia Jezusowi trzy pokusy. Najpierw wykorzystuje głód i pragnienie, które stanowią najbardziej podstawowe doświadczenie człowieka. Niekiedy są one tak silne, że stwarzają pokusę postawienia pokarmu ponad Boga i Jego wolę. Szatan, pod pozorami życzliwej troski o życie, usiłuje tak pokierować Jezusem, aby Ten przestał myśleć o swej misji zbawczej, by sprzeniewierzył się woli Boga Ojca i wykorzystał swą boską moc do własnych czysto materialnych celów.

Przedstawiając Jezusowi drugą pokusę, diabeł proponuje Mu panowanie nad wszystkimi królestwami ziemi. Tym samym usiłuje wyzwolić w Jezusie ową podstawową żądzę, jaka towarzyszy ludzkości niemal od pierwszych chwil istnienia ludów i państw – żądzę władzy i bogactwa. Właśnie ta żądza była i jest przyczyną wojen, podbojów, krzywd i wyniszczania całych narodów. Szatan kusi bowiem wizją coraz większej władzy, aż do władzy absolutnej, której nawet Bóg i Jego wola nie będą stawiać żadnych granic.

Trzecia pokusa wysunięta przez szatana dotyczy sfery religijnej życia człowieka. Diabeł usiłuje zachwiać relację między Jezusem a Jego Ojcem i zasiać wątpliwość w Bożą opiekę. Kuszenie, ażeby Bóg natychmiast objawił swą moc i dokonał spektakularnej interwencji ma zniszczyć postawę posłuszeństwa Bogu i zburzyć zaufanie wobec Niego.

Jaka jest natura tych trzech pokus? Poprzez każdą z nich diabeł próbuje zmienić plany Boże i nagiąć zbawcze posłannictwo Jezusa do czysto ludzkich celów. Każda z tych pokus dotyka najgłębszych pokładów ludzkich zmagających się z sobą, najbardziej pierwotnych żądz człowieka, jak głód, władza, dobra materialne i pycha. Wszystkie też pokusy szatana przybierają pozory jakiegoś dobra, które w danym momencie jawi się człowiekowi jako bardzo użyteczne a nawet konieczne do przetrwania. Zastawiając sieć pokus diabeł wykorzystuje to, iż po

grzechu pierwotnym ludzie są zranieni nieuporządkowaną pożądlivością, którą Apostoł Jan w swoim Pierwszym Liście nazwał pożądlivością ciała, pożądlivością oczu i pychą żywota. (zob. 1 J 2,16). Niestety już na początku swych dziejów człowiek uległ podszeptom diabła i uwierzył w to, co stanowi istotę każdej szatańskiej pokusy: „Spróbuj bez Boga, wbrew Jego woli i na przekór Jego ostrzeżeniom stworzyć własny świat i własną wizję szczęścia”. Bolesne dzieje ludzkości tyle razy już pokazały, czym kończy się budowanie świata bez odniesienia do Boga. Porzucenie Boga i sprzeniewierzenie się Jego woli zawsze kończy się degradacją samego człowieka i wielkim nieszczęściem. Jeżeli też nie następuje wewnętrzne nawrócenie człowieka, to wszelkie zawierane przez niego umowy i składane deklaracje nie przetrwają i nie przyniosą oczekiwanych rezultatów.

Po porażce z Jezusem szatan nie wyprowadził się tego świata. Do końca jego istnienia będzie usiłował oddzielać ludzi od Boga i zasiewać w ich sercach zgubne pragnienia. Podstawowym narzędziem walki z szatanem, jakie wskazuje nam Jezus, jest wewnętrzna moc płynąca ze ścisłego zjednoczenia z Bogiem. W Psalmie responsoryjnym słyszeliśmy dodającą otuchy Bożą obietnicę: „Ja go wybawię, bo przylgnął do Mnie, osłonię go, bo poznał moje imię” (Ps 91,14). Dokładajmy zatem starań, aby rozpoczęty czas Wielkiego Postu zaowocował jak najgłębszym naszym przylgnięciem do Boga. W Nim wszystko staje się możliwe dla tego, kogo On umacnia (por. Flp 4,13). Naszemu przylgnięciu do Boga niech służy częste uczestnictwo we Mszy Świętej, zwłaszcza niedzielnej, a także w nabożeństwach pasyjnych. Starajmy się jeszcze bardziej przylgnąć do Boga poprzez adorację Jezusa w Najświętszym Sakramencie, która niech będzie zarazem momentem wewnętrznego wyciszenia i refleksji nad naszym własnym życiem a także hierarchią wartości, które nim kierują. Miejmy na uwadze to, iż hałas, ciągle zabieganie i brak refleksji nad sobą stają się sojusznikami szatana, który usiłuje zgłuszyć głos naszych sumień. Obudźmy też w sobie pragnienie dobrego przygotowania się i przeżycia spotkania z miłosiernym Panem w sakramencie pokuty. Jezus wskazuje bowiem jako broń przeciwko pokusom szatana postawę stanięcia w prawdzie o sobie i przyjęcia tej prawdy w pokorze. Święty Jan Paweł II zapytany o to, które zdanie z Ewangelii wybrałby, gdyby miał przekazać tylko jedno jedyne, wskazał zdanie z Ewangelii według św. Jana: „Prawda was wyzwoli” (J 8,32). Zapytajmy siebie w sumieniu: Ile razy ukrywamy przed sobą to, co tkwi w nas głęboko? Ile razy nie chcemy dostrzec u siebie tego, co może inni widzą w nas doskonale? Blask Bożej prawdy wyzwala nas z zakłamanego przez szatana obrazu siebie samych.

Umiłowani Diecezjanie!

Ojciec Święty Franciszek na zakończenie audiencji ogólnej w środę 23 lutego br. powiedział, że Jezus uczy nas, iż „diabelskiemu szaleństwu przemocy odpowiada się orężem Boga: postem i modlitwą”.

Gorąco Wam dziękuję za bardzo ochocze podjęcie apelu o modlitwę i post w intencji pokoju w Ukrainie, o nawrócenie tych, którzy doprowadzili do tej wojny, a zwłaszcza w intencji wszystkich jej ofiar. Ich niezawinione cierpienie łączy się obecnie z cierpieniem naszego Zbawiciela, który skazany na śmierć krzyżową był zarazem najbardziej niewinnym.

Cała nasza diecezja pragnie także spieszyc z pomocą materialną ofiarom wojny. Dziękuję za składane na ten cel ofiary oraz otwarcie drzwi wielu waszych domów, w których znajdują schronienie uchodźcy wojenni. Przygotowania w naszej diecezji do przyjęcia uchodźców rozpoczęliśmy już dwa tygodnie temu, gdy zagrożenie wybuchu wojny stawało się coraz bardziej realne. W domach parafialnych, schroniskach, domach pielgrzyma, domach rekolekcyjnych i formacyjnych, w budynkach administrowanych przez Kurie Diecezjalną oraz w obiektach udostępnionych przez zgromadzenia zakonne udało się do tej pory przygotować ponad osiemset miejsc do zakwaterowania uchodźców. W niesienie pomocy włączają się różnorakie stowarzyszenia i wspólnoty działające w diecezji, zwłaszcza Caritas diecezjalna. W miniony poniedziałek, tj. 28 lutego, został powołany w naszej diecezji Zespół Kryzysowy ds. Pomocy Uchodźcom z Ukrainy oraz Osobom Cywilnym w Ukrainie. Jego zadaniem jest koordynowanie wszelkich podejmowanych działań pomocowych we współpracy z organami cywilnymi.

Wydział Misyjny Kurii Diecezjalnej w Tarnowie pozostaje w stałym kontakcie z kapłanami diecezji tarnowskiej pracującymi w Ukrainie. Pozostają oni ze swoimi parafianami wspierając ich duchowo i materialnie. Poprzez pracę tych kapłanów a także szerokie zaangażowanie misyjne naszej diecezji jesteśmy siewcami pokoju w różnych regionach świata. Trzeba też zaznaczyć, że obecność kapłanów diecezji tarnowskiej i wielu sióstr zakonnych, a także wieloraka pomoc organizowana przez naszą diecezję na rzecz Ukrainy, ma już ponad trzydziestoletnią historię. Od dziesięcioleci również wiele indywidualnych osób z naszej diecezji angażuje się w pomoc tamtejszej ludności. Niektórzy z naszych diecezjan mają pośród mieszkających na Ukrainie naszych rodaków swoich krewnych. W aktualnej sytuacji, kierując się duchem miłosierdzia, pragniemy jeszcze w większej mierze odpowiedzieć na owo wielkie wołanie o pomoc.

Umiłowani Diecezjanie!

W orędziu na tegoroczny Wielki Post papież Franciszek zachęca nas słowami Świętego Pawła: „W czynieniu dobra nie ustawajmy, bo gdy pora nadejdzie, będziemy zbierać plony, o ile w pracy nie ustaniemy. A zatem, dopóki mamy czas, czynmy dobrze wszystkim” (Ga 6, 9-10).

Nie ustawajmy najpierw w modlitwie! Jezus nauczał, że trzeba zawsze się modlić i nie ustawać (zob. Łk 18,1). Nie ustawajmy w stawianiu czoła pokusom szatana! Niech wielkopostne umartwienia i wyrzeczenia umocnią naszego ducha do walki z grzechem. Nie ustawajmy w czynieniu dobra, mając zarazem

w świadomości konieczność bycia wytrwałymi i cierpliwymi na tej drodze, bo jak uczy doświadczenie, pierwszy zapał i zryw do czynienia dobra zwykle szybko się wypala.

Nie ustawajmy przede wszystkim w ożywianiu w nas chrześcijańskiej nadziei, która mówi, że w Chrystusie zawsze jesteśmy zwycięzcami. Zaś kiedy mrok bardzo gęstnieje wokół nas, przypominajmy sobie, że „światłość w ciemności świeci i ciemność jej nie ogarnęła” (J 1,5). Wołajmy też do Boga, ażeby na nowo rozpałił w nas światło wiary, bo ten kto wierzy, widzi cały przebieg drogi i ma przed oczyma jej ostateczny cel.

Wszystkim Wam, umiłowani Diecezjanie, błogosławię na owocne przeżywanie Wielkiego Postu i otaczam Was pasterską miłością.

† Andrzej Jeż
BISKUP TARNOWSKI

Zarządzenie:

Tarnów, 03.03.2022.

Nasz znak: OC – 2/10/22

List pasterski Biskupa Tarnowskiego na Wielki Post 2022 r. należy odczytać wiernym w I Niedzielę Wielkiego Postu 6 marca br., we wszystkich kościołach i kaplicach diecezji tarnowskiej.

† Stanisław Salaterski
WIKARIUSZ GENERALNY